

Selyemtop, Morgan
 Áttetsző top, Patrizia Pepe
 Nyaklánc, Mexx
 Farmer, Take two

**BUDAPEST, RÓMA, LONDON, LOS ANGELES
 – OSVÁRT ANDREA NEM ISMER HATÁROKAT**

ON THE ROAD

Szókét kerestem, feketét találtam. Tíz évig modell volt, ma már színésznő. Külföldi filmek mutatós arca. Rómában most volt Az év felfedezettje, de már London a bázisa. Szilaj ember, megfélemezhetetlen. Céltudatosságából, akaratból van benne elég.

E LLE: Egy órája, hogy landolt a géped. Azt mondtad, egyenesen a repülőtérrel jössz. Hol a bőröndöd? Vagy ezzel a könnyű kis válltáskával jártad meg Los Angeleset?
 OSVÁRT ANDREA: Dehogyan. Van egy kis kofferem és egy nagyobb. Illetve volt. Vagyis remélem, hogy megvan. Állítólag nem vészett el, csak már Los Angelesből sem utazott velem. Azt mondták: a rendszer érzékeli, és már úton van a poggyásom. Holnap kiszállítják.

ELLE: Ígéret szép szó.

OA: Még jó, hogy nem kell azonnal továbbutaznom. Három napom van arra, hogy megkapjam. Mostantól már négy város között élek. Róma, London, Los Angeles és Budapest.

Ami az életemből csak belefér, minden ebben a két bőröndben van. A kedvenc könyveim, a szép ruháim, majdnem tíz pár cipő. Négy évig Rómában dolgoztam, tizenhét olasz filmben játszottam. Mivel itthon olasz szakon végeztem, folyékonyan beszélem a nyelvet. De most már Londonban is jól felhoztam magam. Angolul szeretnék játszani, ügynököm van, Kate Winsletet is ő képviseli, meghallgatásokra járok. Már ezek is fontos csaták. Eljutni oda, arra a pontra, hogy tudjanak rólad. Érdekesnek találtnak, ami azért fontos, mert ha alkatiilag tizből csak egy szerepre vagy alkalmas, akkor mehetsz, nem foglalkoznak veled. Olyan arcod kell, hogy legyen, hogy tizből legalább nyolc esetben szóba jöhess. Semmit nem kapsz ajándékba, főleg a filmiparban nem. Ez kemény szakma. Négy év alatt Rómában agyondolgoztam magam, jó referenciákkal mentem ki Londonba. Ha úgy állítottam volna be, mint egy kezdő, ajtót mutatnak.

ELLE: Tíz évig sikeres modell voltál, egyetemi végzettséged van, mi vonz olyan nagyon a színészetben?

OA: Én mindig a nehezebb utat választottam, s ahogy az anyukám fogalmazott: én voltam az első férfi a családban. A modellkedést pedig meguntam. Ott mindenki kreatív, csak a modell nem. A sminkes, a ruhás, a fodrász, a fotós, te meg csak ott állsz és mosolyogsz. Ebbe is bele kell tanulni. Csak sajnos rövid a pálya és sok lemondással jár. Én sosem voltam elégedett ezzel, sőt büntudatot is ébresztett bennem, hogy viszonylag egyszerű munkával egy nap alatt a többszörösét kerestem anyukám fizetésének. Amióta színésznő vagyok,

az a fontos, hogyan tudom fejleszteni azt, ami bennem van. A modellkedés csupán ugródeszka volt az életemben, a színészet gyerekkorom óta izgat, a reklámfilmeket is ezért szerettem. Ez hosszú távú választás a részemről.

ELLE: Cindy Crawford is belekóstolt a filmezésbe.

Nem vitte sokra. Vagy ott van Eva Herzigova, aki legtöbb Picasso feleségét játszotta. Őt sem árasztják el újabb ajánlatokkal. Úgy tűnik, az nem jelent semmit, hogy valaki topmodellként indul el Hollywood felé.

OA: Ez már más kategória. Crawford vagy Herzigova azért kapta meg a szerepet, mert az, aki. Neve van, modellként van elkönyvelve, ami viszont a filmes szakmában egyáltalán nem jelent előnyt. Én épp azért szöktem el itthonról és kezdtem el a pályát névtelenül, eltitkolva a modell múltamat, hogy nagyobb eséllyel indulhassak. Azzal a két

A MODELLKEDÉSBEN IS AZ VOLT AZ ÉRDEKES, HOGY ADHASSAK: MOSOLYT, SZÉPSÉGET, ESZTÉTIKÁT

magyar filmmel jelentkeztem Rómában, amely a kezdetet jelentette számomra, plusz a Kémjátzmával, amelyben Robert Redforddal és Brad Pitttel játszhattam. Elmondtam, hogy magyar színésznő vagyok, beszélek olaszul, az ügynökség elküldött egy próbafelvételre, ahol megfeletem, s mivel fantáziát láttak bennem, felvettek. Onnantól fogva egymás után kaptam azokat a szerepeket, amelyekben én voltam a szerencsétlen kelet-európai, az éhező, a kitaszított...

ELLE: ... a megalázott és megszorított.

OA: Csakhogy én ambiciózus vagyok, nekem ez nem elég, az pedig, hogy magyar vagyok, nem jelenthet hátrányt. Huszonnégy évesen rájöttem, hogy nincs vesztegetni való időm. Ha tényleg színésznő akarok lenni, azért tennem kell valamit.

ELLE: De miért akarsz olyan nagyon színésznő lenni?

Lehetnél tolmács vagy műfordító, esetleg...

OA: ... nem! Aki annyira érzékeny beállítottságú, mint én, és azt nem tudja kiélni a mindennapi életben, ráadásul megvannak a további adottságai is a színészi pályához, s kapott hozzá előnyös külsőt, tehetséget, annak igenis az a dolga, hogy azt kamatoztassa. Hogy abból adjon másoknak is. A modellkedésben is az volt a lényeges számomra, hogy adni, adni, adni. Mosolyt, szépséget, esztétikát. Én ilyen vagyok. Örökké elemzem magam. Szükségem van a figyelemre. Tele vagyok bizonyítási vágygal. Ha matematikus aggyal születtem volna, valószínűleg már sakkbajnok lennék, de így, ezekkel az adottságokkal, a kitartásommal, a türelmességemmel, úgy érzem, játszanom kell. A külső és a tehetség azonban sem külön-külön, sem együtt nem elég. Egy külföldi produkciónál az is fontos, milyen akcentussal beszélsz, milyen az ügynököd. Az én pályámnak az adott még nagyobb lendületet, hogy az olasz casting-igazgatóm felhívta egy nagyon fontos angol kollégáját és beajánlotta nála, ő pedig jelezte egy ügynöknek, hogy „van itt egy lány, szerintem érdekelni fog, kérlek, nézd meg, szánj rá öt percet”. Időpontot kaptam, megnézett, azt mondta, rendben, majd három hónappal később, amikor Rómából átköltöztem Londonba, megint találkoztunk. Látta, hogy ütöm a vasat és kitartó vagyok, hogy fejlődöm, és most már ő áll mögöttem. A többi akár a véletlen is múlhat. A Spy Game-et is így

BRAD PITT CSAK NÉZETT, ELMOSOLYODOTT, BELEPETT HOZZÁM A DÍSZLETBE ÉS BECSUKTA AZ AJTÓT

kaptam meg. Csütörtökön este felhívtak, hogy ráérek-e másnap reggel héttől. Ha nem értem volna rá, nem kerülök be a filmbe Redford és Pitt mellé. Tényleg csak ennyin múlt.

ELLE: Azt, hogy Redforddal játszottál, nem kell bizonygatnod, ott van a filmben. A másik jelenetedet, amely Brad Pitthez kapcsolódik, kivágták.

OA: Persze, hogy fájt. Minden olyan felfoghatatlan volt. A meglepetéstől először lelkesedni sem tudtam olyan nagyon, egyszerűen képtelen voltam felfogni, hogy én valóban a közelébe kerülök két ilyen sztárnak. A fordulat akkor jött, hogy ez valóban igaz, amikor már ott álltam sminkben, jelmezben, és Tony Scott, a film rendezője azt mondta a hátam mögött angolul, hogy „Szóljatok Bradnek, hogy jöhet.” És éreztem, hogy belép a látóterembe egy alak, megáll és engem néz. Én azon nyomban leizzadtam, de a következő pillanatban már hidegvérrel nyújtottam neki a kezem, bemutatkoztam, és azóta is csak remélem, hogy a saját nevemet mondtam. A jelenet pedig az volt, hogy bekopog az ajtómon, kérdezi, hol van a Redford által játszott figura, én pedig közlöm vele, hogy „Fent, a tetőn”. Egyetlen mondat, mire ő megfordul, felmegy hozzá és elkezdenek veszekedni. Megoldottam, de biztos látszott rajtam, hogy zavarban vagyok. Meg ez nem is volt kulcsfontosságú jelenet, könnyű lehetett kivágni. Volt viszont egy személyes momentum is köztünk. Ahogy ott álltam hálóingben és elmondtam a szöveget, Brad Pitt csak nézett, elmosolyodott és ahelyett, hogy elindult volna felfelé a lépcsőn, belépett a díszletbe, vagyis hozzám, a szobába, s becsukta maga mögött az ajtót. Én lemerevedtem, mint egy kőszobor, azt hittem, lemaradtam egy instrukcióról, változtattak a jeleneten, kint meg közben tapsoltak és füttyültek. Csak akkor értettem meg, hogy mi van, amikor Brad Pitt rám kacsintott.

ELLE: Hm, nem semmi. De Heath Ledger, akivel a Casanovában kerültél kamera elé, ugyancsak impozáns személyiség.

OA: És isteni színész. Hiteles mint meleg cowboy, és nem sokkal utána meggyőző mint Casanova. De ott is az olló! Megcsináltam, amit kértek tőlem, és kivágtak. Kis szerep volt, de élveztem. Casanova

flörtöl a nővel, táncolunk, borozgunk, szórakozunk... az a lány, aki még csókolózott is vele, a sminkszobában elmesélte, hogy Heath nyelv nélkül csinálta. Mindegy. Dübörgött a karizmája. Én meg boldog voltam, hogy egy ilyen filmben, ilyen színésszel... erre kiderült, hogy benne sem vagyok, ma már

csak fotókkal bizonyíthatom, hogy tényleg szerepeltem. Ott voltam a velencei fesztiválon mint meghívott vendég, de sírva zártam magamra a szállodai szobám ajtaját, és aznap éjszaka már nem is mutatkoztam. Bánatomban abba akartam hagyni az egészet, azt mondtam, ennyi volt, vége, nem csinálom tovább, másnap reggel viszont már tudtam, hogy folytatom. És eldöntöttem: soha többé nem vállalom el olyan feladatot, ami nem kulcsszerep, tehát kivágható. De másokkal is megesezt ez már. Adrian Brody is panaszkodott ez ügyben.

ELLE: Van egy thriller, a Fekete-tenger...

OA: ... abban viszont nagy szerepem van.

ELLE: Nagy és érzéki. Vad szerethezésekkel.

OA: Azt sosem fogom megbánni, pedig az összes jelenetben meztelen vagyok. Holtan találják a sztori elején, majd rekonstruálják a bűntényt, és eljártsszuk, mi történt. Alapvetően szegénylős vagyok, főleg ►

Ruha, Fanatiq
Melltartó, Intimissimi
Kardigán, Persona
Fonott öv, Signora
Nyakláncok, Miss June

Farmer,
Take two
Telitalpú félcipő,
Mango

az ágyban, de ott, ebben a filmben... térden állva, csupaszon, mögöttem tüzelőállásban a partnerem, jobbról-balról meg a stábtagok. Jól akarod csinálni? – kérdeztem magamtól –, akkor tessék gyorsan átkapcsolni az agyadat, és játssz! A Két tigris című akciófilmben is volt pár szexjelenetem, mégis elvállaltam, és úgy gondolom, ott sem adtam olcsón magam.

ELLE: Egy ilyen film bevállalásánál hányadik szempont, hogy ki lesz a partnered?

OA: Ma már erre is nagyon figyelek. Ezt ki kellett tapasztalnom. Ez is a fejlődés része. Már vannak kikötéseim.

ELLE: Mert volt olyan partner, aki többet akart, mint amennyit a munka megkívánt?

OA: Rosszabb. Klinikai eset volt.

ELLE: És olyan partnert is kaptál már, akire azt mondtad, vele szívesen szónéd tovább a szálakat?

OA: Volt egy vonzó olasz színész, akivel A szép Antonio felújított változatában játszottam, vele kellett ágyba bújnom. Nem tagadom, ott beindultak az ösztönök, hiszen négy órán át ki sem mozdultunk az ágyból. De ahogy véget ért a jelenet, mindketten mentünk a magunk szobájába, és ez így volt rendjén. Nem folytattuk. Nem lett volna igazi. Mindazt, amit a másik iránt éreztünk, a szerep hívta elő, mi meg hagytuk, hogy az energiák feltörjenek. Aztán kész, pont, befejeztük. Ha nem

így döntünk, később lehet, hogy megbántuk volna. Azóta újra találkoztunk, és nagyon jó volt barátilag, pironkodás nélkül átölelni egymást.

ELLE: Hogy tudsz mindig ennyire higgadt maradni?

OA: Mindig azért nekem sem megy, én sem vagyok gépből. Minden egyes forgatáson azonban mégsem indulhatok be. Nem hagyhatom, hogy a munkám ennyire befolyásolja az életemet. Akkor nem beszélhetnék profizmusról. Jó, velem is előfordult már, hogy érzelmileg elragadtattam magam, ott voltunk elszigetelve egy idegen országban, hónapokra összezárva, de továbbra is azt mondom: kell az önkontroll. Így, huszonnyolc évesen már igyekszem óvatosabb lenni, távolságot tartani. Néha észre is veszem, hogy tartanak tőlem. Már nem vagyok senki számára egyszerű eset.

ELLE: Rómának tehát arrivederciit mondtál?

OA: Nem végérvényesen, csak a központi helyemet most Londonban teremtem meg. A másik fő cél pedig Los Angeles. Rómában még mindig pezseg körülöttem az élet, főleg, hogy az idén én lettem Az év felfedezettje. Két filmem vár még bemutatásra, s bár érzem, hogy megbecsülnek, fél lábbal már Londonban vagyok. Nem maradhatok egy helyben, és nem kell elfogadnom mindent, amit felajánlanak. Most is egy rendőrsorozatban játszhattam volna. Egy évre szóló munkára mondtam nemet. Az olaszok szemében én megbízható, nagyívű drámákban is jól alkalmazható színésznek vagyok. Hívtak is megint egy második világháborús történetbe zsidó lánynak, ahol kopaszra nyírtak volna. Úgy gondolták, nekem ez nem okozott volna gondot, hiszen amúgy is rövid a hajam. Bele is mentem volna, ha tetszik a szerep. De nem olyan volt. Sehova sem vitt volna. Akkor inkább pihenek és tanulok. A komoly feladatok elől nem hátrálok meg, de ha csak szép lány kell a szerepre, köszönöm, keressenek valaki mást. Ezen a szerepkörön már rég túl vagyok. Tavaly négy filmet forgattam az olaszoknak. Egyet Kínában, egyet Tunéziában, egyet Bulgáriában, egyet Olaszországban. Most Londonban szeretnék elérni valamit, hogy később Los Angelesben is érdekes lehessenek. Amerikában csak akkor jöhetsz számításba, ha már eladható vagy. Üzleti célokra használnak. Ott egy a fontos a stúdiónak: mennyi pénzt hoz a neved. Most csak azért voltam kint, hogy lássam, merre van Beverly Hills és merre Down Town, hogy ha majd dolgozni megyek, tudjam, merre induljak. De azért találkoztam, sőt beszélgettem néhány jelentős személyiséggel. Legközelebb már három hónapra megyek, nem egy hétre.

ELLE: Szőkéből miért lettél fekete?

OA: Fekete? Sötétbarna! Váltanom kellett. Ha maradok szőke, továbbra is kiszolgáltatott, meggyötört, elesett nőket játszhatnak velem. Elég volt. Az angol ügynököm elégedett velem. Meglátott és azt mondta: „Ez így sokkal jobb!”

Elle: Mit sajnálnál a legjobban, ha a bőröndödből elveszne?

OA: A tűzpiros ruhám. Eddig úgy vigyáztam rá, mint a szemem fényére. Kivételes alkalmakra tartogatom, eddig csak kétszer volt rajtam, s most Cannes-ban is ezt szeretném felvenni. De nem izgat, mi lesz. Ha nem jön meg, én akkor is megyek. SZABÓ G. LÁSZLÓ